

Εκδομένη

Από Κ. Β. Βασιλείου

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866—1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Μαρτίου 1867. || Φυλλάδιον 59.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. Ὁ Μάρτιος.—ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.
—Σκοτεινοὶ ἔρωτες (πρωτότυπον)—Κλαύδιος ὁ Μονόφθαλμος.
—ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ὁ πόθος μου.—ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ. — Τὸ
Φρούριον τοῦ Καρβόου.—ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΔ.—ΔΝΕΚΔΟΤΑ.
—Προβλήματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	» »	. . . φράγ. 16.

ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΙΛΛΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΓΓ. ΚΑΝΔΡΙΩΤΟΥ. ΔΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 59.

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.

Ο ΜΑΡΤΙΟΣ.

Ὁ Μάρτιος ἦτο ἄλλοτε ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν Γαλλίᾳ δὲ καὶ μέχρι τοῦ 1564 τὸ ἔτος ἤρχιζε κατὰ Μάρτιον ἡμεῖς φρονοῦμεν λογικὴν πως τὴν ἐναρξίν ταύτην τοῦ ἔτους· διότι ὁ Μάρτιος εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος, δηλαδή τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ φύσις ἀναγεννᾶται καὶ πάντα τὰ ὀργανικὰ πλάσματα φαίνονται ἀναβιοῦντα ἐκ τῆς μακρᾶς τοῦ χειμῶνος νάρκης. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι παρίστανον τὸν Μάρτιον ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνθρώπου ἐνδεδυμένου δέρμα λυκαίνης, συμπάρισταντο δὲ ἐν τῇ εἰκόνι τράγος σφριγῶν, χελιδῶν πτερυγίζουσα καὶ ἀγγεῖον πλήρες γάλακτος.

Ὁ ἐν τῇ εἰκόνι ἀνθρώπος ἔφερε δέρμα λυκαίνης, διότι ἡ λύκαινα ἦτο ἱερά τῷ θεῷ Ἄρει· πρέπει δὲ οἱ ἀναγνώσταί μας νὰ μάθωσιν ὅτι ὁ Μάρτιος ἐτέθη ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου, καὶ ὠνομάσθη Μάρς ἢτοι Ἄρης ἐπειδὴ ὁ θεμελιωτῆς τῆς Ῥώμης καὶ βασιλεὺς εἶχε πατέρα μὲν τὸν θεὸν Ἄρην μητέρα δὲ τὴν ἐστίαδα Ῥέαν Σουλβίαν· ἦτο δηλαδή μικτῆς φύ-

σεως, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι βασιλεῖς καὶ μεγάλοι ἄνδρες ἐν ἀρχαιοτέρα καὶ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ. Φαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἰκανότης δὲν ἐξετιμῶντο ἐὰν μὴ εἴλκον τὴν γέννησίν των σκανδαλωδῶς ἐκ τῶν θεῶν ἢ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν τόσον ἀπλοῖκοι καὶ τόσῳ ταπεινὰ ἐφρόνουν περὶ αὐτῶν, ὥστε παρεδέχοντο ἢ καὶ ἀπεκάλουν πρῶτοι τὸν κάπως ἐξοχὸν ἐκ θεῶν ὀρυώμενον. Τὸ θαυμαστὸν τότε καὶ ἀφύσικον ἦσαν περισσότερον πιστευτὰ καὶ συνήθη ἢ σήμερον ἡ τιμιότης καὶ ὁ ἔρως.

Ἴδου καὶ ἱστορικὰ τινὰ συμβάντα κατὰ Μάρτιον. Κατὰ μάρτιον τοῦ 1792 ἡ ἐθνοσυνέλευσις τῆς Γαλλίας ἐκάνονισε τὸν τρόπον τῆς θανατικῆς ποινῆς παραδεχθεῖσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Γυλλοτίνου ἐφευρεθεῖσαν ἀποτρόπαιον μηχανὴν, τῆς ἐκ τοῦ κακοδόξου αὐτῆς ἐρευρέτου ἐπικληθεῖσαν *Γυλλοτίνη*.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1814 ἡ γαλλικὴ Γερουσία ἐκήρυξε τὸν Ναπολέοντα ἐκπτωτον τοῦ θρόνου καὶ κατήργησε τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ του.

Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1791 ἀπέθανεν ὁ μεγαλείτερος πολιτικὸς ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ὁ Μιραβὼ ἐν ἡλικίᾳ 42 ἐτῶν.

ἡ δὲ συνέλευσις διέταξε γενικὸν πένθος καὶ ἀπηγόρευσε οἰονδήποτε διασκεδαστικὸν θέαμα.

Πιστεύομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ αναφέρωμεν τὰ ἡμέτερα ἔθνη καὶ γεγονότα τὰ κατὰ Μάρτιον συμβάντα.

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

I

ΕΑΡ.

Ἠγαπῶντο, καὶ ἠγαπῶντο μὲ ὄλην τὴν περιπάθειαν καὶ τὸ πῦρ εἰκοσαετοῦς ἡλικίας περιπτυσσομένης τρυφερὰν καὶ ἔρωτικὴν νεάνίδα, δύο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παροδικαὶ τρυγόνες, ὁ ζωπρὸς Αἰμίλιος καὶ ἡ ῥαδινὴ Ἐλίτζα. Εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἀναπνέει τοὺς ὠραιοτέρους πόθους καὶ τὰς εὐγενεστέρας ἰδέας, ὡς διαυγῆς πομφόλυξ ἀντανακλώσα τὰ χρυσαυγέστερα τοῦ οὐρανοῦ χρώματα, αἱ δύο αὐταὶ πλάσεις, ἐνηγκαλισμέναι ἐν ἔρωτικῇ μᾶλλον στοργῇ, ὡμοιάζον τὴν αἰθερίαν ἔνωσιν τοῦ μύρου καὶ τῆς ἀκτίνος. Πολλάκις ὑπὸ εὐώδεις κλῶνας δάσους, εἰς τὸ συμπαθὲς καὶ μυστικὸν τῆς σελήνης φῶς, οἱ δύο ἡμῶν ἔρασταὶ ὠρκίσθησαν καὶ ἐκεῖνοι τὰ τετριμμένα καὶ ἅγια λόγια τῶν ἐρώτων καὶ τῆς νεότητος, ἐχύθησαν καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς πυρῶδεις καὶ βαθεῖς ῥεμβασμούς τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν, καὶ προσέτεινον εἰς τὰ ἄστρα τὰ βλέμματά των, ὡσανεὶ ἤθελον ἐκεῖ νὰ συνομιλῶσιν αἱ ψυχαὶ των, ἀκατάληπτοι ἴσως ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ὕλης ἐδῶ καὶ τῆς πτώσεως!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ.

Ἡ εὐτυχία ὁμοῦ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ εἶναι στιγμὴ, καὶ ἡ στιγμὴ αὕτη, καὶ τοὶ διαρκέσασα διὰ τοὺς δύο ἡμῶν ἔραστας πλέον τοῦ ἔτους, ἤδη παρήλθε. Μίαν ἡμέραν, ἐπειδὴ ἡ Ἐλίτζα δὲν ἀνετρέφετο εἰς τὸ σχολεῖον μόνον τοῦ παρθενικοῦ ἔ-

ρωτος τοῦ Αἰμιλίου, μίαν ἡμέραν εἰς τὰς πολλὰς ἐκείνου καὶ πλατωνικὰς ὄνειροπολήσεις, ἡ Ἐλίτζα ἀγνοτέρα ἴσως καὶ εἰλικρινεστέρα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ φύτει, τὸν εὔρε μάταιον καὶ ἀνούσιον.

Πῶς, πόθεν ἡ αἰφνιδικὴ αὕτη τροπὴ; Τί ἐμελέτησε, τί ἐσκόπει, τί ἐπόθησεν ἡ Ἐλίτζα καὶ ἐστράφη ἀλλοῦ; Ἡ ἐνηγκαλισμένη ψυχὴ τῆς μὲ τοῦ Αἰμιλίου, ἠσθάνθη τι ἐν ἐκείνῳ σαθρὸν καὶ κατέπεσεν, ἠσθάνθη κέντρον καὶ ὀπισθοχώρησεν; Ὅχι! ἀλλ' ἐκορέσθη καὶ ἀπεσύρετο ἡσύχως. Μάτην ἡ διακαὴς τοῦ Αἰμιλίου πρὸς αὐτὴν λατρεία. Δύνασαι νὰ ἐναγκαλισθῆς τὸ ἄπειρον, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ περιζώσης τὴν καρδίαν τῆς γυναικός. Ἡ καρδία τῶν γυναικῶν εἶναι ἀπλήρωτος, ὡς ὁ πῆθος τῶν Δαναίδων. Ἄλλως τε πολλὰ ψυχὰι παραιτοῦνται καὶ ἀποχωροῦσι τοῦ ἔρωτός των ὡς ἐγείρεται τις καὶ ἀποχωρεῖ τῆς κλίνης δημοσίας γυναικός, ἀποσκιρτῶσι τῆς προτέρας λατρείας των, ἀπογοητεύονται μέχρι λήθης τοῦ προτέρου θαυμασμοῦ των, ὠθοῦνται πρὸς τὸ νέον καὶ ἀγνωστον, ὡς ὁ συρμός τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ ἀπογεύεται τὸ καλὸν εἰς τὸ καινοφανές. Ἡ Ἐλίτζα ἐκ τῶν ἀστῶτων τούτων χαρακτηρῶν οὕσα, καὶ ἀκολουθοῦσα ἴσως τὸ παράδειγμα τοῦ ἑλλήνου οὐρανοῦ εἰς ὃν τοσάκις ἐρωμένη ἀνέγνωσε τῆς ψυχῆς τὴν πατρίδα, ἐδέχθη μίαν ἡμέραν ἀπαθῆς τὸ ἀγνὸν καὶ φλόγινον τοῦ Αἰμιλίου φίλημα. Ἐκλινεν ὁμοῦ καὶ αὕτη, ἀντησπάσθη, ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἕξις μόνον, ἱερά ἀνάμνησις εὐδαίμονος χρόνου, ψυχίον τῆς χθὲς πολυτελοῦς τῶν ἐρώτων τραπέζης. Ὁ Αἰμίλιος ἐν τῇ μέθῃ του ἢ τῇ ἀγαθότητι δὲν ἐνόησε τοῦτο, καὶ ἠγνόει ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπεχωρίσθησαν οὐχὶ πλέον ἔρασταὶ ἀλλὰ φίλοι.

Συμβαίνει πολλάκις μικρὰ ἀτυχία νὰ ἐπιφέρῃ σειρὰν ἀτελευτήτων ἄλλων, ὅτι δηλαδὴ συμβαίνει εἰς ἔργα τινὰ τέχνης ὧν ἡ ἀφαίρεσις μικροῦ χάλικος ἐπιφέρει τὴν κατακρήμνισιν ὀλοκλήρου πλευρᾶς. Τὸ τελευταῖον φίλημα ὅπερ ἐδέχθη ὁ Αἰμίλιος, προσποίητον καὶ ἀπατηλόν, εἶναι ἡ τελευταία τοῦ φθινοπώρου ἡμέρα. Ἢδὴ ἀρχεται ὁ χειμῶν.

ΧΕΙΜΩΝ.

Θερμὸς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ γλυκὺς τὰς

ἐκφράσεις καὶ τοὺς τρόπους ἀπαλὸς, ὁ Αἰμίλιος δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν σαφοῦς λύσεως τῶν περιπαθῶν σχέσεων, καὶ διέμενεν ὁ ἀναλλοίωτος λάτρης τοῦ ὠραίου τοῦ ἀγγέλου, ἐνῶ ὁ ἐκπεπτωκὴς, — τοῦ πρὸς τὸν Αἰμίλιον τοῦλάχιστον ἔρωτος — ἀγγελος οὗτος, ἔκρινε πλέον φρόνιμον ὅτι εἰς τὰ φύλλα τῆς καρδίας τῆς, ὡς εἰς τὰ φύλλα λευκώματος, ὤφειλεν ἄλλος νὰ ἐγγράψῃ τὴν μορφήν καὶ τοὺς ὄρκους του. Ὁ Αἰμίλιος δι' αὐτὴν ἦτο ἤδη ἀνάμνησις, ἐνῶ διὰ τὸν ταλαίπωρον τοῦτον ἡ Ἐλίτζα ἦτον ἔτι τὸ μέλλον. Ἡ Ἐλίτζα καὶ τοὶ ἐνδομύχως μακρὸν τοῦ Αἰμιλίου, εἰς τὸ φανερόν ὁμοῦ ὑπεκρίθη ἀγάπην εἰσέτι τὸ μὲν ἀπὸ ἐλεημοσύνης τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας, τὸ δὲ οἰοῦναι κολακευομένη νὰ ἐπιδείξῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄλλον ζῶντα λάτρην αὐτῆς. . . Ἢ, τίς ἐδίδαξε τῆς μικρᾶς ἀνόδου τὴν μελίρρυτον γλῶσσαν, καὶ τίς τὴν δεκαεξάστιδα κόρην εἰς τοσοῦτον ἐρωτικῆς πανουργίας προεπαίδευσεν;

Ἀλλ' ὅχι! ἡ πτώσις εἶναι ταχύτερα, ἡ ὁδὸς τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἐπικατάφορος! ἦλθε στιγμὴ, καὶ ἡ Ἐλίτζα ἀφειμένη εἰς νέας χρυσᾶς χιμαίρας νέου ἀνατείλαντος δι' αὐτὴν ἀστέρος, εἶδε πλέον τὸν Αἰμίλιον ὅχι φίλον, ὅχι ἀνούσιον μόνον, ἀλλὰ φορτικόν, ἀλλὰ τῶν βημάτων τῆς τέλους κατὰσκοπον. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸ μέλλον, ὁ πολικὸς τῶν ἀστῆρ, ἀπουσίαζεν! ὠμίλησαν περὶ τοῦ παρελθόντος, ὡσανεὶ γηράσαντες, καὶ τὴν ἐπαύριον δι' ἀμφοτέρους εὐτυχῶς, ὁ Αἰμίλιος ἠσθένησεν ἀσθενεῖαν φυσικὴν. Τρεῖς διῆλθε μῆνας ἀσθενῶν ὁ πτωχὸς Αἰμίλιος καὶ μίαν ἐπιστολὴν τῆς Ἐλίτζης ἔλαβε. Τὴν δευτέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ.

Ἢτο τυφλός.

II

ΑΛΚΜΗΝΗ.

Μάτην αἱ προσπάθειαι ὄλαι, μάτην τὰ μέσα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, πικρὰς παρηγορίας πολλάκις, μάτην αἱ εὐχαὶ καὶ οἱ θῆνοι τοῦ πατρὸς τοῦ Αἰμιλίου. Ἰφηρε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του βαρὺ καὶ ἀπεραντον ἀχλύς κάλυμμα, καὶ ἡ ψυχὴ του ἦτον εἰς τάφον ζωντανὴ καὶ ἀσπείρουσα. Πολλάκις εἰς τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀπόγνωσιν του ἀνέμιξε καὶ ἐστεφάνωσε μὲ δά-

κρυα ἐπικλήσεως τῆς Ἐλίτζης τὸ ὄνομα, ἐνῶ ἴσως ἐκείνη θὰ ἀπέρριπτε ταῦτοχρόνως τὸ ὄνομα του μὲ καγχασμούς εἰς τὰς περιπτώξεις τοῦ νέου τῆς φίλου, πολλάκις ἰκέτευσε γονυκλινῆς τὸν Θεὸν νὰ τὴν ἴδῃ ἀστραπικῶς καὶ ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ μάτην. Ἐκείνη τὸν ἐλησμόνει καὶ ἐκώφευεν ὁ Θεός.

Εἰς μόνος εἰς τὰς κραυγὰς του δὲν ἐκώφευεν, εἰς μόνος ἠγρύπνει ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνῶ ἐκοιμῶντο οἱ ἄλλοι.

Ἡ πτωχὴ Ἀλκμήνη.

Ἡ νέα αὕτη κόρη, μόνη χωρὰ καὶ παρηγορία ἄλλοτε πλουσιῶν σήμερον γονέων πενήτων, κατῶκει εἰς οἰκίαν γείτονα τῆς τοῦ Αἰμιλίου. Ἐξῆσε δεκαπέντε ἔτη καὶ ἦτον εἰς τὸν κόσμον ξένη, ἔζη ἐν μέσῳ τῆς πόλεως καὶ ἦτον ἐρημίτις, ἔφερε τὴν ἡλικίαν τῶν ρόδων καὶ οὐδεὶς τὴν ἠγάπα. Διατί;

Ἢτο δύσμορφος.

Ναὶ, ἡ καλλονὴ εἶναι τοῦ ἔρωτος προκωγός. Ἐν τῷ ψευδεὶ τούτῳ κόσμῳ καὶ αἱ ψυχὰι ἔτι φιλοῦνται ἀπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ἀνθρώπου οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον. Προτιμῶμεν, οἱ νήπιος, προτιμῶμεν τὸ ἀχμῶν καὶ βλαβερὸν γλυκύσιμα, τοῦ πικροῦ ἀλλὰ τὴν ζώην ἐγκλείοντος φαρμάκου, ἀγαπῶμεν, οἱ μάταιοι ὀνητοί, τὴν καλλονὴν, τὴν ψιμμύθιον τῆς καρδίας τοῦτο, καὶ παρορῶμεν τὴν μεγάλην ἔσως καὶ ἀγνήν καρδίαν τῆς δυσειδοῦς. — Ὁ Σωκράτης εἶπεν ἐνώπιον βεβαίως τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸ « οἷα ἡ μορφή καὶ ἡ ψυχὴ τοιάδε, » ἀλλὰ τὸ ἀνοῦν τοῦτο λόγιον ἐμεινε νεκροτόκιον εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους! ἦτο τὴν μορφήν τερατώδης σάτυρος, καὶ ἐντούτοις ψυχὴν εἶχε τοῦ Ἰησοῦ ἀδελφῆν. Ἢ κάτοπτρον, ὦ σὺ τοῦ ἔρωτος ἀκόνη, τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ προσώπου πνευματικῆ, ποσάκις εἶδες ἐμπρός σου νὰ κλαίῃ ἡ ταλαίπωρος Ἀλκμήνη, ποσάκις εἶδες νὰ κρύπτῃ μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς ὄμματα τὴν μορφήν τῆς, ποσάκις ἤκουσες τὰς γοερὰς παρακλήσεις τῆς νὰ φανῆς ἴλεως νὰ κλίνῃς εὐμενῆς καὶ ἀναδείξῃς αὐτὴν εὐμορφον καὶ ἐρατεινὴν! Ἡ ὠραιότερα γυνή, ἡ μᾶλλον φιλάρεσκος κόρη δὲν σὲ ἠγάπησε τόσον ὅποσον ἡ Ἀλκμήνη, καὶ δὲν σὲ ἀπεστράφη ὀφθαλμὸς νεανίδος πλαιότερον ἢ αὐτῆς. Ἢ κάτοπτρον, ὦ προσφιλέστατε τῆς Ἀλκμήνης ἔχθρῆ, εἶσαι πρὸς τοὺς δυσειδεῖς ὡς εἰς τοὺς

δυσειδαίμονας ο Θεός. — Και όμως η κόρη εκείνη ή δύσμορφος ποσάκις έκλινεν εις σέ συμπαθής, ω δυστυχία, και σέ ήλέησεν, ποσάκις έδωκεν εις τόν έπαίτην τόν υσατον όβολόν, ποσάκις με όρφανήν όμήλικα κόρην συνέκλαυσε και παρεμύθησε τούς γέροντας γονείς. Έάν τήν έμίσει ο κόσμος, έάν ή νεότης τήν απέφευγε, τήν ήγάπας σύ και τήν εθίωπευες, ω γυμνητεύον παιδίον, ω γραία άσθενής και λιμώττουσα! Φεϋ! διατί ή στοργή νά μήν άναπληρώση έν τή άνθρωπινή καρδιά τόν έρωτα;

Διατί ή άνισότης εις πάντα, διατί ή έναρμόνιος του παντός άταξία, οι άστέρες οι μόν φωτεινοί οι δ' άμυδροί, τών άνθέων τά μόν εύώδη και κάλλιστα, τά δ' άχρα και πτωχά; Διατί υπό τό ρόδον νά έρπη ή έχιδνα, εις τόν βόρβορον νά γεννάται ο μαργαρίτης, εις τήν δυσειδή ο ιερώτερος τών έρώτων;

Σιγή, ω φιλόσοφος, σιγή, σοφισται ήπσουίται! Η ζωή του άνθρώπου έδω είναι πολύστονον και άδιάλειπτον — Διατί;

ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΕΑΡΕΥΟΥΣΑ.

Η Άλκμήνη λοιπόν ήδη ήτον πτωχή, δηλαδή οτε ήτο παιδίον και δέν ήσθάνετο τόν κόσμον είχε πλούτη, αλλά νεάνις, εις ώραν γάμου, εις τά χρυσαυγέστερα όνειρα, ήτο πτωχή. Αφίλος, άνεραστος, με γέροντας γονείς, όρφανή καλλονής, πένθησα τό θυλάκιον. Αί δυστυχίαί επιτίθενται κατά συντάγματα. Είδε και ή Άλκμήνη νά άπομακρυνθώσιν οι φίλοι του καταπεσόντος πατρός της, ήσθάνθη τά παγετώδη εκείνα τείχη άτινα εγείρονται μεταξύ της πτωχευούσης οικογενείας και του επιλοίπου κόσμου. Συμβαίνει και τουτο εις τούς άνθρώπους, όποτε δηλαδή έχει τις πλοῦτη, είναι ισχυρός, νά έχη όλους φίλους, φύλακας, νά δέχεται περισσά δώρα και χαιρετισμούς, ένψάμα πέση τότε παύουσιν όλα αυτά, όποτε μάλιστα έπρεπε νά έρχωνται οι φίλοι και αι βοήθειαι εις τούς άδυνάτους και δυστυχεις. Πόσον άληθώς μοι φαίνεται βλακώδης ο Σωκράτης όταν απέπεμπε τά φιλικά προς αυτόν δώρα, λέγων τή δυσχεραίνουση συζύγω οτι τά αποβάλλει τώρα διά νά τψ επιστραφώσιν όποτεν ήθελε πτωχέυση! Μήπως ή κοινωνία εκείνη ήτον κοινωνία άγγέλων;

Άλλά τότε ο Μέλιτος;

Είχε γονείς και τούς ήγάπα εύσεβώς, υπήρχεν ο Αίμίλιος και εις τό πρόσωπον αυτού ήννόει και ήρατο όλου του επιλοίπου κόσμου, ή τρυφερά Άλκμήνη. Κρυπτή, της τυφλής μοίρας δεσμώντις, από του μικρού και ήμικεκλεισμένου παραθύρου, άνέμενε νά έδη περώντα τόν φαιδρόν Αίμίλιον και ή ψυχή της ένώπιόν του έγονυκλίτει, και εις τήν διάβασίν του ήσθάνετο πυρίπνους και λιπόθυμος τάς άγαλλιάσεις εκείνας άς όνειροπόλος αισθάνεται εις τήν διάβασιν μαγικών ελπίδων και εικόνων πρό της θερμής φαντασίας του.

Ο Αίμίλιος ουδέ καν έγνώριζε τήν ύπαρξίν της Άλκμήνης. Ητον εύτυχής εις τόν έρωτα της προδότιδος Ελίζης, και ήδιαφέρει διά πάντα. Όταν τις άγαπά λησμονεί τόν κόσμον. Εμάνθανεν ή άτυχής Άλκμήνη, ήκουεν οτι ο Αίμίλιος ήτο λίαν ζωηρός, εκδοτος εις τούς έρωτας, ελαφρός εις τήν κοινωνικήν ζωήν, δύσπιστος ή μάλλον άπιστος εις τάς ήθικάς άρχάς, ξένος ίσως εις τά άνδρικά και γενναία φρονήματα, άλλ' αυτή και τοιοῦτον τόν ελάτρευεν. Αί σωφρονέστεραι πολλάκις ψυχαί μαινονται διά τήν χαρίεσαν και έρατεινήν κουφότητα. Η ένθεος Σαπφώ ήγάπα τόν εύθήη Φάωνα, και ο λέων, λέγεται, δειλιζά εις τήν φωνήν του άλέκτορος.

Τοιαύτη ήτον ή Άλκμήνη ήγάπα και έσυγχώρει εις τόν τόσον έρωτά της ο Αίμίλιος εξηγιζέτο και έθεοποιείτο ως ή ήλιακή άκτις μεταβάλλει τόν άσημον ύαλον εις ακτινοβολούντα άδάμαντα.

Τοιαύτη ήτον ή Άλκμήνη. Πρό του χαροπού Αίμιλίου δειλή αυτή και σιωπώσα έφερε τόν έρωτά της κρυπτόν ως ο κάλυξ τό μύρον, και ένψ εις του Αίμιλίου τήν εμφάνισιν ήτον έτοιμη νά ριφθή εις τάς άγκάλας του ένθους και άγγελική, όπισθοχώρει, ήγωνίζετο άπελπισ ή δύσμορφος κόρη νά άποσυρθή εις τά σκότη μη τυχόν προδοθή ή μορφή της Ή σπαραγμοί!

Μίαν ήμέραν, μίαν πρωίαν φωτεινήν έορτής, ήτον ή 10 Π. Μ. ώρα, όποτε μύροεις και ώραιος υπέρποτε ο Αίμίλιος εξήρχετο του οικου του, ή δέ Άλκμήνη με όμμα ένδακρυ και άναπάλλον στήθος πα;

ρετήρει τό παραδείσιον τουτο δι' αυτήν πτηνόν. Τήν στιγμήν εκείνην, ελαφρά, ραδινη και πλουσία διήλθεν ένώπιον του Αίμιλίου μία τών θυγατέρων εκείνων της Εύας αίτινες ως άνθοπώλιδες εκ του κωνίστρου της καλλονής και της νεότητός των πωλούσιν εύτυχεις εις τούς άνδρας στιγμάς. Επ' αυτής έξέριψεν ο Αίμίλιος βλέμματα βαθέα και ήδουπαθή. Τών δημίων ή στρέβλη ή ήτον ήπιωτέρα διά τήν Άλκμήνην, ή ή πρό των όφθαλμών της εκείνη σκηνή! Ησθάνθη τό στήθος αυτής πλημμυρούν, ήσθάνθη τήν κεφαλήν βαρύνουσαν ως ούρανόν χειμώνος, ήκουσε κλονισμόν της ψυχής της ταρτάρειον και εφθόνησεν ή δύσπεως παρθένος τήν τύχην της έταίρας εκείνης! . . .

Τήν ιδίαν εκείνην ήμέραν ή Ελίζα είχε δεχθή άπαθέστατα τόν έρωτικόν Αίμίλιον, και ή εύδαίμων κόρη ήγνόει οτι μία άλλη ύπαρξίς ένθεος συνετρίβετο, διότι δέν έτόλμα ουδέ καν έν βλέμμα συμπαθές νά ζητήσει παρ' αυτού.

Η ψυχή του άνθρώπου, αίώνιος σάλος, έχει άμπώτιδας και παλιόροιας. Είναι θεάνθρωπος. Πίπτει και εγείρεται τήν μίαν στιγμήν γίγας τήν άλλην νάνος; εκάστη ώρα φέρει και άλλην σημαίν' ή μία είναι αντίφασις της άλλης. Ουδείς πολυτρεπτότερος της ψυχής Πρωτεύς. Όλα άνθρώπινα. Ο Θεός έθισε τόσον πλησίον τό στόμα διά νά γελά και τό όμμα διά νά δακρύη. Ούτως εις τά φύλλα του κρίνου διακρίνεις ένίστε τό ίχνος της διεληθούσης κάμπης. Η Άλκμήνη, ή άγγελική Άλκμήνη χάριν ένός βλέμματος του Αίμιλίου εφθόνησε τήν θέσιν μιζ; έταίρας! (Ακολουθεί).

ΩΡΙΩΝ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε φυλ. 58).

— Έάν ή άμφιβολία είναι ή φρίνησις

της πείρας, ειπεν ο Έρρίκος στενάζων, ο Θεός νά δώση νά μή τήν άποκτήσω ποτέ!

— Αμήν! διότι άποκτώμεν τήν πείραν δεινάς ύφιστάμενοι θλίψεις. Όσον διά τόν άνεψιόν μου ήμέλησα ίσως τά προς αυτόν συγγενικά καθήκοντά μου· αλλά δέν είναι άργά ίνα επανορθώσω τήν λήθην ταύτην, έάν, ως έλπίζω, δειχθή άξιος της φιλίας μου.

— Σας τό όρκίζομυ! άνέκραξεν ο Έρρίκος. Προτιμώ νά εμπιστευθώ εις τάς έντυπώσεις και τάς συμπαθείας της νεότητος ή εις τά ψυχρά μαθήματα της πείρας.

Κατά τό επίλοιπον της έσπέρας, ο βαρώνος εξηκολούθησε παρατηρών προσεκτικώς τόν άνεψιόν του. Ο νέος και άν ήθελε μελετήσει τήν γραμμήν ήν ώρειλε νά ακολουθήση, δέν ήθελε κατορθώσει εύκολώτερα νά έλκύση τήν εύνοιαν του Θεού του, τόσον οι τρόποι του ήσαν φυσικοί και μεστοί χάριτος, εύάρεστοι άνευ προσπαθείας, φιλικοί άνευ θρασύτητος.

Έν τι δέ πρό πάντων ήχαρίστησε τόν πλούσιον συγγενή του. Οτε ή Έλλεν ύπεσχέθη εις τόν εξάδελφόν της νά τψ δείξη τήν έπαύριον τήν λίμνην και τάς ώραιότερας τοποθεσίας του δάτους, ούτος διευθέτησε τά της εκδρομής ούτως ώστε ο σωτήρ αυτής νά άποτελέση μέρος· και οτε ο Έρρίκος, εις λίαν προκεχωρημένην ώραν, άπεσύρθη λυπούμενος, ούτος επέμεινε νά τόν συνοδεύση μέχρι της έπαύλεως.

— Άληθώς είναι ώραϊόν! ειπε κατ' ιδίαν ο βαρώνος· είναι άξιοι νά ήναι φίλοι Λοιπόν, Έλλεν, προσέθηκεν ύψηλοφώνως, εύρες εξάδελφον;

— Είπέτε μάλλον άδελφόν! απήντησεν ή εύτυχής κόρη. Δέν ήξεύρετε πόσον είναι καλός και συμπαθητικός, πόσον σας όμοιάζει. Δέν ήκουσα νά εξέλεθη του στόματός του ουδέ εις λόγος τόν όποιον νά επιθυμώ νά λησμονήσω.

— Ίσως, ειπεν ο γέρον ξηρώς, ίσως σέ άγαπά;

Η όρρανή ήρυθρίασε και έδίστασε προς στιγμήν πριν ή άποκριθή.

— Ο Βάλτερ δέν αισθάνεται δι' έμέ πκρόμοιον αίσθημα, υπέλαθεν. Ουδέποτε, είμαι βεβίχα, δέν θέλει με λυπήσει άγαπών με. Οτε με ειπε κληνύκτα ήδυνάμην νά τόν άσπασθώ πριν με παρκαλέσει, τό

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΟΘΟΣ.

Απὸ καρδία
Δὲν πάλλει μία
Καὶ δι' ἐμέ,
Κ' ἄλγους πικρίας
Καὶ δυστυχίας
Πύλον στιγμαί,

Απὸ ἀγκάλῃ
Εὐδαίμων ἄλλη
Νῦν σὲ κρατεῖ,
Καὶ σοῦ τὰ στήθη
Σφραδῶς ἢ λήθη
Καταπατεῖ,

Εἰς ἐρημίαν
Ποθῶ γωνίαν
Μικρὰν τῆς γῆς,
Μακρὰν ἀνθρώπων
Εἰς ξένον τόπον
Πλήρη σιγῆς,

Ἐνθα τὸ κρῖνον
Ἀνθεῖ ἀφίνον
Ἄρωμα ἄγνόν,
Καὶ ἡ μυρσίνη
Τὸν κλώνον κλίνει
Πρὸς τὸ πτηνόν,

Ἐκεῖ τὸν βίον
Χωρὶς δακρύων
Καὶ στεναγμῶν
Νὰ διανύσω
Ἐνόσω ζήσω
Μακρὰν ὁμῶν.

Εἰς πάντα ξένος
Λησμονημένος
Κ' ἀμεριμνῶν,
Προσμένων μόνον
Τέρμα τῶν πόνων
Καὶ τῶν δεινῶν.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε φύλ. 58.)

Ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀνοίξει τὴν ἐπιστολήν τοῦ Γάστωνος ἣτις περιεῖχε μόνον ὀλίγας λέξεις. Ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ!

— Ἐ λοιπόν! ἠρώτησεν ὁ Μυλωνόπουλος, εἶναι καλὴ εἰδήσις;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐάν ἠθέλατε, δεσποινίς, θὰ ἔβαλα σανίδα εἰς τὴν σκευοθήκην σας...

— Ὡ! εὐχαριστῶ, κύριε Μυλωνόπουλε, ἔχω πονοκέφαλον καὶ τὰ κτυπήματα τῆς σκεπάρνης...

Ὁ Μυλωνόπουλος τὴν παρετήρησε μὲ ὕφος δὺσπιστον:

— Μικρὴ ψευθρα! ἐψιθύρισε, τὸν περιμένει...

Ἐπειτα προσέθηκεν ὑψηλοφώνως:

— Ἄς εἶναι ἄλλοτε... ἀλλὰ γρήγορα, διότι... ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Ἄ, Θεέ μου! πῶς τὸ λέγετε τοῦτο!... εἶναι λοιπόν πολὺ σπουδαῖον;

— Ἀλήθεια, δὲν βλέπω διακί νὰ μὴ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀμέσως... Ἴδου, εἴαν ἔλεγον οἱ γείτονες ὅτι εἶμαι κακοήθης... ἐπαίτης... κλέπτης... θὰ τὸ ἐπιστεύετε;

— Ἄ! βεβαίως ὄχι!

— Καὶ μάλιστα θὰ ἤρχεσθε νὰ μὲ τὸ ἐλέγετε...

— Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε;

— Παναγία μου! θέλω... θέλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι διατρέχουν φήμει... φήμει αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ σᾶς ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν...

— Ἐ λοιπόν! ὁμιλήσατε... Τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε;

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σᾶς τὰς ἐπαναλάβω...

— Ἄς ἴδωμεν. Καθήσατε ἐκεῖ... πλῆσιόν μου... Λέγουν λοιπόν;...

Ὁ Μυλωνόπουλος κατέβαλε πολὺν κόπον διὰ νὰ λάβῃ θάρρος:

— Λέγουν ὅτι ὁ ἄλλος... ὁ μελαγχρινός, ὁ ὁποῖος ἔχει μύστακας, εἶναι ζωγράφος ὅσον εἶμαι καὶ ἐγώ... καὶ ὅτι, εἴαν προσποιηθῆται ὅτι εἶναι ζωγράφος...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, ὅτι δὲν προσέχετε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν Σαινταλφόνσου, ἢ ὁποῖα εἶναι κακῆς διαγωγῆς...

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα... καὶ ἔπειτα... αὐτὰ εἶναι ὅλα! Βέβαια δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰποῦν ὅτι σεῖς ἐδολοφονήσατε τὸν Ἐρρίκον Δ'...

— Θέλετε νὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ εἰλικρινῶς, Μυλωνόπουλε;

— Λέγετε, δεσποινίς, λέγετε!

— Τὰς κακὰς αὐτὰς φήμες αἱ ὁποῖαι διατρέχουν περὶ ἐμοῦ, δὲν λέγω ὅτι εἰσθε ὁ πρῶτος ὅστις τὰς διασπείρετε, ἀλλὰ λέγω ὅτι εἰσθε ὁ πρῶτος ὅστις τὰς παραδέχεται... καὶ ἐνδομύχως κατακρίνετε τὴν διαγωγὴν μου.

Ὁ Μυλωνόπουλος ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης.

— Δὲν δυσαρεστοῦμαι διόλου, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα. Ἐάν οἱ ἄνθρωποι οἵτινες λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ μὲ κρίνωσι σᾶς ὁμοιάζον, δὲν θὰ ἦμην ἀνήσυχος οὔτε διὰ τὸ παρὸν οὔτε διὰ τὸ μέλλον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μυλωνόπουλος μετὰ πείσματος, ἄς κινδυνεύῃ τὴν ὑπόληψίν του ὁποῖος θέλῃ... τοῦτο δὲν μὲ ἀφορᾷ.

IV.

ΟΠΟΥ Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΦΑΝΕΡΟΥΤΑΙ.

Ἡ Μαργαρίτα εἰ καὶ ὁμιλοῦσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ Γάστων ἔσπερε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σαιντέδμης; ἀλλὰ συγχρόνως, εἴκοσι βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας, ἡ νεάνις παρετήρησεν ἄνθρωπον βακενδύτην, στηρίζοντα τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον καὶ βεβουλισμένον εἰς σκέψεις.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη ὀπίσω μεθ' ὀρμῆς.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκινεῖτο.

Ἦτο τριακονταετῆς περίπου, ἀλλ' ἦτο κατεστραμμένος ὑπὸ τῆς ἀσωτείας καὶ τῆς πενίας. Κεφαλὴ βραχύτριχος, ῥίς διάπυρος, χεῖλη μέθυστα, καὶ πρὸ πάντων εἰς ὀφθαλμὸς κοῖλος, φανταστικός, φρικώδης, ἴδου ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον. Βλέπων τις αὐτὸν ἐνόει ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς ἐκεῖνος

ἐχύθη διὰ κτυπήματος μαχαίρας, εἰς τὰ βάθη καταγωγίου τινός, ἐν ὥρᾳ νυκτὸς καὶ αἵματος. Εἶδος ἐπανωρορίου χιλιᾶκις ἐπιδιορθωθέντος καὶ προσηλωμένου ὑπὸ τὴν σιαγόνα μὲ γαϊτάνιον ἀκάθαρτον καὶ ῥυπαρὸν καὶ ἀναξυρὶς χρώματος ἀπροσδιορίστου, ἐστολισμένη μὲ χρυσοῦς βρωμεροῦς, ἀπήρτιζον τὸν ἱματισμὸν τοῦ ἀτόμου τούτου. Ἀλλ' ἡ παραδοξωτέρα λεπτομέρεια, τὸ μᾶλλον ἀδύνατον τοῦ στολισμοῦ, εἴαν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφρασιν ταύτην, ἦτο ὁ φαινομενικὸς πῖλος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ ὅταν λέγω πῖλος, ἰδύναμην ἐπίσης καλῶς νὰ εἶπω κασκέτον' ἐπειδὴ τὸ ἄνω μέρος, πυρρὸν καὶ τριχῶδες, πιεζόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, κατέπιπτεν ἐφ' ἑαυτοῦ εἰς τρόπον ὥστε ἐσχηματίζε γαλέτταν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔδραξε ζωηρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Μυλωνοπούλου.

— Βλέπετε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησε πυρετωδῶς.

— Ναι, εἶπεν ὁ Μυλωνόπουλος, εἶναι ὁ γθεσινὸς ψωμοζήτητης ὁ ὁποῖος ἠθέλε καὶ καλὰ νὰ ἐμβῇ καὶ τὸν ὁποῖον μὲ πολὺν κόπον ἐδίωξαν...

— Ἐ λοιπόν! Μυλωνόπουλε, εἴαν ἔχετε ὀλίγην ἀγάπην πρὸς ἐμὲ, ἀπομακρύνάτε τον, σᾶς παρακαλῶ, δι' ὅλων τῶν μέσων.

— Ὡ! δὲν θὰ ἦναι δύσκολον... Ἄρκει νὰ τῷ προσφέρω μίαν φιάλην.

— Εὐχαριστῶ... Ὅχι μὲ σώσετε!

— Ἀδιάφορον... μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ κάμω ὠραίαν γνωριμίαν.

— Ἀργότερα θὰ μάθετε τὰ πάντα, Μυλωνόπουλε. Ὅχι σᾶς ἐξηγήσω...

— Καλὰ, καλὰ! Φυλάξετε τὰ μυστικά σας... εἰξεύρετε καλῶς ὅτι ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς... Εἶμαι ἀνόητος διὰ τοῦτο, πῶς!

— Πόσον εἰσθε καλός!

— Ὡ! διὰ μίαν φιάλην, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον... πηγαίνω!

Ὁ Θαλαμοστόλος ἐξῆλθε συρίζων, καὶ ἡ Μαργαρίτα, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς, ἐπεσεν ἐπὶ ἔδρας, συνέχουσα διὰ τῆς χειρὸς τοῦς παλμοῦς τῆς καρδίας τῆς.

Κατ'αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὁ Γάστων εἰσῆλθεν. Ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, καὶ προχω-

— Είσαι άχάριστος άνέκραξεν, άναξία της τρυφερότητός μου. . . Την νόμιμον έξουσίαν την όποιαν έχω επί σου, ως άδελφός, μήπως την κατεχράσθην ποτέ; εξ έναντίας, δέν εκλεια πάντοτε τους όφθαλμούς;

Και επειδή η Μαργαρίτα ήγανάκτει :

— Άφησε αυτούς τους τρόπους, έξακολούθησεν ο Κλαύδιος, τους γνωρίζομεν διότι ήμεις τους έφεύρομεν. . . Άλλοτε μου έφερες κάλτια μάλλινα, μερικά ζυμαρικά εις καλαθάκι. . . Είναι εκεί πάντοτε τó καλαθάκι. . . . Επλήσμον καλαθάκι, έρρε εις κόρακας! . . . Και όταν έρχωμαι να λάβω πληροφορίας εις την συνοικίαν, μανθάνω ότι η δεσποινίς δέχεται τας έπισκέψεις ενός μικρού μελαγχρινού. . . . Έστω διά τους μικρούς μελαγχρινούς, άλλ' έμε τον άδελφόν σου!

Η Μαργαρίτα εκλαιεν άναπολούσα τον έρωτά της.

— Να δάκρυα τώρα! ειπεν ο Κλαύδιος ύψων τους ώμους. . . . Κάμε λοιπόν την άνόητον. . . . Έχω ρευματισμόν, φοβούμαι την ύγρασίαν. . . . Και έπειτα αυτό με σπαράττει. . . . μου ταραττει τὰ νεύρα. . . . Τó ειξεύρεις και καταχράσαι της φυσικής μου ευαισθησίας!

Η δυστυχής κόρη υπέμεινε γενναίως την θλίψιν της.

— Άκουσε, Κλαύδιε, διέκοψε, μὴν έρχεσαι πλέον έδω. . . η παρουσία σου θα έπισύρη κατά της κεφαλής μου τρομερά δυστυχήματα. . . . Θα σοι πέμψω ό,τι δυνηθώ. . . αλλά μη θελήσης να χαθώ. . . . Επάνελθε εις Άμιένην, σε καθικετεύω!

Ο Κλαύδιος έκαμε μορφασμόν τερατώδη.

— Να κατοικήσω εις έπαρχίαν! είναι πολύ σκληρόν άφοϋ δοκιμάση τις τον παρισινόν βίον. . . . Εν τούτοις δέν θα έχη τις τó δικαίωμα να ειπή ότι εκρυσες εις μάτην την θύραν της καρδιάς μου. . . . της καρδιάς μου την όποιαν τόσο κακώς έννοεις! . . . Δός μοι δέκα φράγκα!

— Δέν μου έπλήρωσαν άκόμη την τελευταϊάν μου εργασίαν, έψέλλισεν η Μαργαρίτα.

Ο Κλαύδιος ήγέρθη μετ' όργης :

— Δέν έχεις χρήματα! έκραξεν ώρυσμένος, και η φυσιογνωμία του περιεχύθη υπό πελιδνότητος. . . . Πάντοτε κακώς ειδήσεις!

Ήρχισε να βαδίζη με μεγάλα βήματα.

— Δέν έχεις χρήματα! άλλ' έχεις ρούχα! Ο Κλαύδιος έστάθη αιφνιδίως. Είχε παρατηρήσει επί της έστίας ήμισυ σιγάρον λησμονηθέν υπό του Μενελάου Βαρβοτινού.

— Έ! τί είναι τούτο; ήρώτησε με πονηρόν ύφος. . . γνησία άβάνα! . . . μήπως η δεσποινίς έχει πονόδοντον; . . .

Ο Κλαύδιος ήναψε τó σιγάρον έπειτα λαμβάνων ύφος μελαγχολικόν :

— Κάμε ό,τι κάμης, τέκνον μου, προσέθηκε. Δέν θέλω να σε αφήσω ούτω. . . . Μου χρειάζεται ενθύμημά τι.

— Έ καλά! Κλαύδιε, έχω δεκαεπτά φράγκα. . . . Τὰ οικονομώ μετά κόπου διά τó ένοίκιόν μου. . . . Αυτά τὰ χρήματα θα σοι τὰ δώσω. . . .

— Ηξευρα καλώς, έψιθύρισε ο Κλαύδιος. . . . Η νεότης είναι οικονόμος!

— Μόνον, έξηκολούθησεν η Μαργαρίτα, εάν ποτε επανέλθης έδω, θα φύγω από τους Πηρισίους, σοι τó έρκίζομαι, και δέν θα μάθης ποτέ τί έγινα. . . .

— Καλά, ειπεν ο Κλαύδιος; ό τίμιος άνθρωπος μόνον τον λόγον του έχει. . . . Ποϋ είναι τὰ νομίσματα;

Η Μαργαρίτα ήνοιξε τον σύρτην της σκευοθήκης της διά να ζητήση τας οικονομίας της. Ο Κλαύδιος ώφελήθη από την στιγμην ταύτην διά να έρευνηση τó κάνιστρον της εργασίας και έπιδεξίως εκρυψεν υπό τó επανωφόριόν του έν σάλιον τó όποιον η κυρία Σινταλφόνσου είχε φέρει εις την Μαργαρίταν διά να τó επιδιορθώση.

— Ιδού, ειπεν η νέα κόρη, λάβε ό,τι έχω. . . .

— Ευχαριστώ, τέκνον μου, ειπεν ο μονόφθαλμος με ύφος άξιέραστον. Τούτο θα σοι φέρη εύτυχίαν. . . . Α! μοι έδωκες είκοσι σολδία περισσότερα. . . . οι καλοι λογαρισμοι κάμνουν τους καλους φίλους; ιδού τὰ είκοσι σολδία σου. . . . Τί εξαίρετον είναι αυτό τó σιγάρον. . . . Έάν άλλοτε λησμονούν τοιαύτα, στέλεμε τα δι' ενός κομιστού. . . . Έμπρός, υγίαινε. . . . Ένθυμού με. . . . R e m e m b e r, ως λέγουν οι Άγγλοι. . . .

Ο κύριος Κλαύδιος επανέθηκε τó βήκος επί της κεφαλής του και έξήλθε με ύφος νικηφόρον έκμυζών τó σιγάρον του Μενελάου.

— Θεέ μου! άνέκραξεν η δυστυχής Μαργαρίτα, είτε ο Γάστων να μη τον συναντήση ποτέ! . . . και μη με τιμωρήσης διά την άδυναμίαν της καρδιάς μου! . . .

Κατ' αυτήν την στιγμην, ο Μυλωνόπουλος εισήλθε με όρμην.

— Συγγνώμην, δεσποινίς. . . . πάλιν είμαι έγώ. . . . Σας ένοχλώ ίσως. . . . Άλλ' είναι δυνατόν να έδώκατε έν σάλιον εις αυτόν τον ούτιδανόν; . . .

— Σάλιον, τί λέγετε;

— Τó έτοποθέτει υπό τó επανωφόριόν του. . . . έξερχόμενος. . . .

— Άχ! Θεέ μου! έψέλλισεν η Μαργαρίτα έρευνώσα εις τó κάνιστρον της εργασίας. . . . είναι τó σάλιον εκείνης της κυρίας. . . . τó είχα βάλει εκεί. . . . Τίποτε! . . . ο άθλιος!

— Θέλετε να τον καταγγείλω;

— Ω! προσέξατε, κύριε Μυλωνόπουλε, ήξεύρω ποϋ κατοικεί αυτός ο άνθρωπος. . . .

— Θεέ Θεού! θα υπάγετε εις αυτόν. . . . κυρία. . . . ολομόναχη; . . .

— Πρέπει, ειπεν η Μαργαρίτα λαμβάνουσα τó πιλίον της. . . . Μὴν ειπήτε τίποτε εις κανένα, σας παρακαλώ. . . .

— Μὴ φοβήσθε τίποτε, δεσποινίς. . . . Άλλά συγχωρήσατέ μοι να σας ειπω ότι δέχεσθε άτομα. . . . Και η κυρία Σινταλφόνσου σας η όποια έπλησίασε πρό ολίγου αυτό τó κάθαρμα. . . .

— Η κυρία Σινταλφόνσου; Α! αυτή τον έστειλε! . . . γρήγορα, γρήγορα, πρέπει να τρέξω εις αυτόν. . . .

— Υγιάινετε, δεσποινίς Μαργαρίτα! Η νέα κόρη έξήλθε μεθ' όρμης.

— Χούμ! έψιθύρισε ο Μυλωνόπουλος μείνας μόνος. Έχει περίφημον δακτυλίδιον. . . . αίσθημα! . . . Ίσως είμαι χάχας. . . . Διότι, ύστερον από όλα, συμβαίνουν έδω πράγματα. . . . Α! μά την πίστιν μου, τόσο χειρότερα! . . . Πρέπει να μάθω περι τίνος πρόκειται. . . .

Ο Μυλωνόπουλος έπροχώρησε μετά προφυλάξεως μέχρι του κατωφλίου της οικίας. Η Μαργαρίτα έστρεψε την γωνίαν της όδοϋ Ροχεχουάρτης. Ο Μυλωνόπουλος έσπευσε τó βήμα και την ήκολούθησε μακρόθεν.

VI

ΔΥΟ ΑΓΑΘΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Όσα μέλλομεν να διηγηθώμεν συνέθη-

σαν εις δρομίσκον σκοτεινόν, δυσώδη, αιώνως έλώδη. Είς τó τρίτον πάτωμα ξυλίνης οικόδομης ήτις μόνον δύο πατώματα είχε, δηλαδή εις την στέγην, ήδύνατό τις να ίδη άχυρώνα όπου αϊ άράχναι μόλις ήθελον αποτολμήσει να εισέλθωσιν. Οί τοίχοι δέν είχαν χρώμα. Η ευρωτίασις είχεν αποτυπώσει εκεί άορίστους τινάς κηλίδας αίτινες διέφευγον πᾶσαν άνάλυσιν. Κλίνη εκ λωρίων, τράπεζα σκληρόκωβρωτος και είδος καθέδρας της όποίας τó έρεισίνωτον είχε πέσει υπό τους άγώνας των έτών απήρτιζον όλα τὰ επιπλα του πενήμιου εκείνου ένδιαιτήματος. Άνεδαίνε τις εκεί διά βαθμίδων εκ πλίνθων και ξύλων. Σχοινίον κεκαλυμμένον με παχέα στρώματα ρύπου και άκαθαρσίας έλάμβανεν, εις τούτο μόνον τó μέρος, την πομπώδη όνομασίαν δρυφράκτου.

Α. Γ. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.

(Άκολουθεϊ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ημέραν τινά θερινήν, ο Τυρένιος, με λεπτόν ένδυμα λευκόν, άνέπνεε τον δροσερόν άέρα, άκουμβών επί του έξώστου, όταν εις ύπηρέτης εκλαβών αυτόν ως ένα εκ των συντρόφων του πλησιάζει άκροποδητι και τῷ καταφέρει κτύπημα δυνατόν εις τὰ όπισθια. Ο άρχιστράτηγος στρέφει. Τότε ο ύπηρέτης ταραχθείς πίπτει εις τους πόδας του. Άχ! αυθέντα, άνεκραζει, ένόμιζα ότι ήτο ο Γεώργιος. — Άλλά και ο Γεώργιος εάν ήτο, ειπεν ο Τυρένιος, δέν έπρεπε να τον κτυπήσης τόσο δυνατά.

Είς άρχιεπίσκοπος έλεγεν ότι διά να ήναι τις τίμιος πρέπει να έχη εισόδημα δέκα χιλιάδας φράγκα. Παρεμπεσόντος δέ ποτε λόγου περι ενός ανθρώπου, ο άρχιεπίσκοπος ήρώτησεν εάν ήτο τίμιος άνθρωπος. « Όχι, Σεβασμιώτατε, τῷ απέκρίθησαν, τῷ λείπουν τέσσαρες χιλιάδες φράγκα διά να ήναι. »

«Ὁμοιάζομεν καθ' ὅλα μὲ τοὺς ἀμαξηλάτας, ἔλεγεν ἰατρός τις· γνωρίζομεν καλῶς τὰς ὁδοὺς, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν τί συμβαίνει ἐντὸς τῶν οἰκιῶν.»

Ἡρώτων ποτὲ τὸν Πάπ, πῶς κατάρθωσε νὰ ἔχη τόσους φίλους· ἀπεκρίθη: «Διὰ τῶν δύο τούτων ἀξιωματῶν: *Τὰ πάντα δυνατὰ ὅλοι ἔχουν δίκαιον.*»

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀπηγορεύθη ποτὲ συγχρόνως ἡ Παρθένος τοῦ Βολταίρου καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἑλβετίου. Ἄρχων τις τῆς Βάλης, ἐπιφορτισμένος τὴν κατάσχεσιν τῶν δύο τούτων βιβλίων ἔγραψεν εἰς τὴν γερουσίαν: «Δὲν εὐρομεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας οὔτε πνεῦμα οὔτε παρθένον.»

Πλούσιός τις ἐργαστασιάρχης τοῦ Σεδάν, οἰκονόμος, ἀπευθύνθη ποτὲ εἰς περιφημον ῥάπτην τῶν Παρισίων δι' ἓν ἐνδύμα τοῦ ὁποίου ἠρώτησε τὴν τιμὴν. «Ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκα,» τῷ εἶπον. Εὗρε τὴν τιμὴν ἀκριβήν. «Θὰ σὰς δώσω τὴν ἐρέαν, εἶπεν. — Ὅπως θέλετε, κύριε,» ἀπεκρίθη ὁ ῥάπτης. «Ἀφοῦ ἐδόθη τὸ ὕφασμα, ὁ ἐργαστασιάρχης ἠρώτησε τὴν τιμὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐνδύματος. «Ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκα, τῷ εἶπον πάλιν. — Ἀλλ' ἔδωκα τὴν ἐρέαν μου! — Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ῥάπτης, δὲν λογαριάζω ποτὲ τὴν ἐρέαν, τὴν δίδω χάρισμα!»

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ καλλιτέχνης σκέπτεται χρήματα, χάνει τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ.

Λιδερώ.

Ἡ γυνὴ εἶναι ὄν ἀνθρώπινον ἐνδεδυμένον, φλυαροῦν καὶ ἐκδυόμενον.

Ἀλγόνοσος Ἀραγώ.

Τὴ συνηθέστερον, κλαίοντες τὴν νεότητά μας, ἀναμιμνησκομεθα μετὰ λύπης ὡραίαν τινὰ γυναῖκα ἥτις μᾶς ἠπάτησε.

Δανιὴλ Στέρν.

Τὸ ὡραῖον ὕφος τοῦ λόγου ἔγκειται ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦσι καὶ γράφουσιν ὡς ἄγγελοι, χωρὶς νὰ διδαχθῶσι τὸ λέγειν ἢ τὸ γράφειν· διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον τόσοι σχολαστικοὶ θέλουσιν ὁμιλεῖ καὶ γράφει κακῶς ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς των, ἂν καὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν μελετῶντες ἀνωφελῶς.

Λιδερώ.

Ὁ μαντεύων τὰς γυναῖκας εἶναι ὁ ἀδιάλλακτος αὐτῶν ἐχθρὸς.

Λιδερώ.

Ὅτε ἡ γυνὴ προφέρει δις τὸ ὄνομα ἀνδρός τινος καθ' ἑκάστην, ὑπάρχει ἀμφιβολία ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ αἰσθήματος ὅπερ τρέφει δι' αὐτὸν, ἀλλ' ὅτε τὸ προφέρει τρίς . . . ὦ ! ὦ ! . . .

Βαλλζάκ.

Ἐν τῷ ἔρωτι, ἡ ἐνάρετος γυνὴ λέγει ὄχι· ἡ περιπαθὴς ναι, ἡ ἰδιότροπος ναι καὶ ὄχι, ἡ δὲ φιλάρεσκος οὔτε ναι οὔτε ὄχι.

Κάρολος Βερνάνδος.

Ὁ κόσμος εἶναι ἀνοησία ! *Α ! τί ὡραία ἀνοησία ἐν τούτοις ! Εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην κατοίκων τινῶν τοῦ Μαλαβάρ, μία τῶν ἐβδομηκοντα τεσσάρων κωμωδιῶν, δι' ὧν ὁ Παντοδύναμος διασκεδάζει.

Λιδερώ.

ΠΡΟΒΑΗΜΑ.

Τίς ἡ αἰτία ὅτι ἄνθρωπος τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐώρτασε δωδεκάκις μόνον τὰ γενέθλιά του ;

ΓΡΙΦΟΣ.

Χ Ξ Ι Ω μυῖαι ! λῶστον ἂν Γ ἢ πρὸς ὁπίω ;

Σημ. Ἡ ἔννοια τοῦ γρίφου τούτου ὑπάρχει ἐν τῇ προφορᾷ ὀρθογραφία δὲν ἐτηρήθη.

L. S. Davis

ΔΗΡΩΤΑΙΑΙ.

~~~~~

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

~~~~~

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰδοποίησιν ἡμῶν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα συνδρομητῶν τινων, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ προτροπὰς νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων διὰ τριῶν ἡμερῶν ἀν μετὰ 15 ἡμέρας δὲν λάβωμεν τὴν συνδρομὴν των.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤῶ

Μ. Ροντήρης, ἰατρός.

ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ

Ἀθ. Βιτσαξῆς.

Ι. Νάκος.

Ἀθ. Γαρουφαλῆς.

Ι. Μαυρολιθαρίτης.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τῶν λοιπῶν δυστροπούντων κ. συνδρομητῶν.

~~~~~

ΠΡΑΟΠΟΙΗΣΙΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες ὅ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ αἰτήσιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.